

Момъка радостенъ приближилъ до родната си колиба.

Но до самия прагъ на колибата, почти умиращо отъ гладъ, лежало бездомно мършаво кученце. То извило умолителенъ погледъ и сърцето на момъка се свило отъ жалостъ. Безъ да мисли, той извадилъ отъ пазвата си послѣдния кжсъ пита и нахранилъ съ него животното. После влѣзълъ въ кжщи, изправилъ се до майка си и съвсемъ отчаянъ ѝ казалъ:

— Ето, майко, връщамъ се съ празни ржце. Азъ изходихъ цѣлия свѣтъ, докле намѣря медената пита. И когато я намѣрихъ, раздадохъ я на другитѣ. Нищо не остана за тебе. Сега съ тебе заедно и азъ ще умра.

Той пригърналъ майка си и заплакалъ.

Но изведнажъ майката се усмихнала радостно, дигнала се отъ постелята, вече съвсемъ здрава, цѣлунала го по челото и отвърнала:

— Не, сине, нѣма да умрешъ. Тъкмо сега ти ще живѣешъ радостенъ и бодъръ. Изпълни се всичко, каквото ти бѣ уречено отъ орисницата. Сега и азъ съмъ здрава, и ти си завинаги при мене. Но всичко, което ти претърпѣ, трѣбваше да стане. Ти трѣбваше да видишъ цѣлия свѣтъ — всичко добро и зло на земята и да изберешъ отъ дветѣ. Ти трѣбваше да намѣришъ медената пита, и да я раздадешъ, безъ да помислишъ за себе си. Но не жали за питата, сине. Азъ нѣмамъ нужда отъ нея. Нали ти ми донесе своето златно сърце? А сега вземи отъ лавицата оная ржжена пита тамъ и седни да вечеряме. И ще видишъ, че тя ще ти бжде по-сладка отъ всичкитѣ медени пити въ свѣта.

Седнали тѣ на сиромашката трапеза, и хапнали сухъ хлѣбъ и солчица. Още при първитѣ хапки, момъкътъ усѣтилъ, че всичката му умора изчезнала като по чудо, че силитѣ и бодростъта му порастнали стократно, и че нищо повече не му трѣбвало на тоя свѣтъ.

К. Константиновъ.

